

LEBRIS

We know
books

AMBER V. NICOLE

TRONUL
ZEILOR
& ÎNVINȘI

ZEI ȘI MONȘTRI, CARTEA A DOUA

Traducere din limba engleză de
ROXANA BRÎNCEANU

LEDA
EDGE

TRECUSERĂ 20 160 DE MINUTE DE CÂND PLECASE, IAR EU LE NUMĂRASEM pe fiecare în parte. Ochiul mi s-au îndreptat spre ceasul mare din cealaltă parte a camerei. Acum, 61.

— Deci o bestie uriașă, cu aripi cu solzi, distruge jumătate din Orașul de Argint și dispare pur și simplu?

Prezentatoarea se foiește pe scaunul ei în timp ce se holbează la mine. Jill era numele ei, nu? Sau Jasmine?

Metalul fierbinte îmi mușca pielea în timp ce împingeam o placă mare de pe mine. Pământul a bubuit când m-am săltat din gaura pe care corpul meu o făcuse când mă prăbușisem pe stradă. Îmi țiuiam urechile, iar când le-am atins, degetele mi-au rămas ude. Strălucirea argintie de pe ele mi-a spus tot ce trebuia să știu. Sânge. Țipase atât de tare, încât îmi explodaseră timpanele.

Mi-am aruncat capul pe spate când un alt urlat sfâșietor a luminat cerul. Era durere, furie și o inimă frântă. A zguduit ferestrele din apropiere, făcându-mă să mă întreb dacă putea fi auzit prin tărâmurii.

O bătaie puternică din aripi, apoi alta, și ea a zburat. Un tunet a despicat cerul în urma ei, viteza ascensiunii sale deplasând aerul. Luminile și sirenele urlau pe stradă în timp ce flăcările gădilau clădirile din jurul meu.

Nu puteam să nu mă gândesc la timpul petrecut împreună, la fiecare secundă, de la prima până la ultima. Cuvintele Diannei răsunau ca și cum ne-am fi întors la acel conac blestemat.

Zâmbetul ei trezise ceva în mine și, pentru prima dată într-un mileniu, simțisem cum gheața în care îmi învelisem inima se sparge. Mă privise printre genele ei dese, cu ochii căprui plini de căldură, ca și cum aș fi valorat ceva. Întinsese degetul mic, iar eu îmi ținusem respirația. Ce era în neregulă cu mine?

„Promit cu degetul mic că nu te voi abandona niciodată, Înălțimea Ta!”

Alte cuvinte ciudate de-ale ei, dar care pentru mine însemnau ceva. Toți cei care îmi erau dragi mă părăsiseră. Îi pierdusem și mă izolasem, dar această creatură... nu, această femeie, îmi promisese ceva pentru care implorasem. Cuvinte

foarte simple, un act cât se poate de simplu, fracturaseră ceva în mine și îmi schimbaseră lumea.

Mă uitam la cerul pustiu al nopții, urmărindu-i aripile întunecate bătând pe cer, forma ei suplă dispărând în norii învolburăți. Departe de mine.

— Ai promis, am șoptit în timp ce sirenele continuau să urle.

Zgomotul a inundat redacția, smulgându-mă din amintire și trântindu-mă înapoi în prezent. Lumini încinse cădeau peste noi. Nu-mi aminteam numele femeii care stătea în fața mea, chiar dacă mai multe persoane mi-l reamintiseră.

Dispărută? Asta spuneau ei. Fugind, făcuse o gaură în acea clădire și în pieptul meu.

Mi-am lipit un zâmbet pe chip, unul făcut din minciuni și disperare. M-am aplecat în față.

— „Dispărut” este un termen impropriu, ca să nu spun mai mult. După cum știi, pentru creaturile puternice este foarte ușor să se ascundă.

O ușoară roșeață i-a colorat obrajii, iar stomacul mi s-a întors pe dos. Cât de ușor erau muritorii de manipulat cu un zâmbet și cuvinte amabile! Nu aveau nicio idee despre ceea ce venea. Despre victimele care mă temeam că aveau să se adune în curând.

— Da, și apropo de asta, cum ai vrea să te numească oamenii? S-a apropiat și mai mult, îndesându-și o șuviță de păr după ureche, și a adăugat: Întrucât te-ai întors oficial.

Nu am stat pe gânduri. Știam răspunsul și îl negasem de prea mult timp.

— Samkiel.

M-am silit să afixez un alt zâmbet frânt. Oare ei nu puteau să vadă?

— E bine Samkiel.

Liam era un scut în spatele căruia mă ascundeam, ca și cum aș fi putut să pretind că sunt altceva decât Nimicitorul Lumii. Liam era încercarea mea de a avea un nou început, chiar dacă unul nereușit. Și Liam mă costase totul. Dacă aș fi fost regele pentru care fuseseră scrise toate textele sau dacă aș fi fost protectorul pentru care vechii zei construiseră monumente, poate că aș fi putut să o salvez, să o ajut mai mult. Deci nu Samkiel eram eu. Cel care aveam să fiu pentru totdeauna; Liam murise odată cu orice parte a inimii frânsese Dianna în acea noapte.

Înapoi la Ghildă, în Boel, mi-am pus mâinile pe masă.

Vincent a oftat alături de mine și și-a încrucișat brațele la piept.

— Aveau întrebări pe care trebuiau să le pună. Ți cer scuze!

Vincent l-a privit sever pe bărbatul subțire din spatele meu. Și-a potrivit ochelarii și a căutat ceva pe tableta pe care o purta peste tot.

— Jur că și-au ales singuri întrebările, stăpâne! Eu niciodată nu așa... A făcut o pauză, apoi: O să rezolv asta!

Am oftat și am mers la fereastră înainte să mă întorc cu fața la ei. Gregory. Așa îl chema. Era un membru al consiliului trimis ca sfătuitor pentru a ajuta la atenuarea animozității crescânde printre muritori. Vincent îi aprobase prezența. Se părea că toată lumea îl aproba pe Gregory. Toți vedeau că am nevoie de asistență suplimentară, dar Gregory nu mă putea ajuta cu problema mea.

— Mai zi-mi o dată, care e funcția ta? l-am întrebat pe Gregory, aruncându-i din nou o privire lui Vincent, știind că acesta avea mai mult de-a face cu situația decât celestialul care tremura.

Gâtul lui Greg s-a mișcat.

— Articolul 623 din Casa Dreadwell stipulează că toți monarhii aflați la putere trebuie să aibă un sfătuitor. Cu tot respectul, stăpâne, părinții tăi au avut unul și ai și tu nevoie de unul. Ar fi trebuit să fiu desemnat din secunda în care te-ai întors, dar nu s-a întâmplat așa. Din moment ce te-ai întors definitiv, consiliul consideră că e timpul ca eu să-mi asum această funcție. Sunt mai mult decât priceput să negociez cu mass-media. Am experiență în chestiuni politice, legislative și judiciare. Sunt o persoana calificată.

— Aha!

Am încuviințat cu o mișcare din cap; aerul din cameră devenise greu. Vincent s-a mișcat și a amestecat câteva hârtii pe birou.

— Ca persoană calificată, pot să presupun că accidente ca acela de astăzi nu se vor mai repeta. Corect?

Gregory s-a uitat la Vincent și apoi în jos, evitând contactul vizual cu mine.

— Voi merge să mă ocup de situația actuală.

— Fantastic! am zis și m-am întors spre fereastră, privind cerul senin și muritorii de jos.

Pașii lui s-au îndepărtat și am auzit ușa închizându-se o secundă mai târziu.

Lumina a pâlpâit, iar eu am inspirat adânc, începând să mă calmez. Becurile bâzâiau fără oprire; inspiram pe nas și expiram lent pe gură.

— Trebuie să scapi de o parte din asta. Vincent s-a apropiat, băgându-și mâinile în buzunare, și a adăugat: Încă o furtună n-ar strica.

A făcut semn spre fereastră.

Am clătinat din cap.

— Plouă de zile în șir.

— Și e secetă. Fă-o! Ai nevoie!

Mi-am ridicat capul, simțind furnicătura familiară de sub piele când am invocat energia. Simțeam fiecare atom. Ricoșau unul de celălalt, construind furtuna. Un șuvoi de putere a fășnit din mine și am mai inspirat o dată. Soarele a dispărut, nori groși rostogolindu-se pe cer. Tunetul a zguduit lumea, norii s-au deschis, iar ploaia s-a revărsat ca și cum cineva ar fi deschis un robinet imens. Am auzit înjurăturile muritorilor de pe stradă în timp ce vântul urla.

— Te simți mai bine?

Reflexia mea mă privea încruntată din fereastra stropită de ploaie. Costumele în care mă îmbrăcaseră ar fi trebuit să-i facă pe muritori să mă vadă mai abordabil, dar știam că de fapt era ca să le arate că nu mă prăbușesc. Fața îmi era proaspăt bărbierită și părul, tuns scurt. Voiau să fiu văzut ca întreg și nu ca regele distrus despre care știau atât de puține.

„Zâmbește fals! Arată prezentabil, ca și cum întreaga ta lume nu ar fi în haos.”

„Prefă-te! Prefă-te! Prefă-te!”

Asta spunea Vincent, asta predica el. Voia ca muritorii să se simtă în siguranță și nu ca și cum lumea ar fi fost în pragul unei noi catastrofe.

Un fulger a brăzdat cerul, iar ușa s-a deschis. Ochii mei au căutat reflexia în fereastră. Îmi doream să o văd pe ea năvălind pe ușă și aducându-mi o farfurie cu mâncare, cu un zâmbet înflorindu-i pe obraji, așa cum făcuse la conacul lui Vanderkai.

„Vezi, e morocănos, la fel ca tine.”

M-am întors când imaginea ei a dispărut, iar Logan a intrat în grabă, purtând o tabletă mai mică decât cea a lui Greg.

— Am găsit ceva.

M-am îndepărtat de fereastră și într-o clipă am fost lângă Logan.

Mi-a întins tableta, iar pe ecran a apărut un grafic. Liniile albastre, galbene și roșii arătau toate o tendință ascendentă. Am analizat ecranul, observând numerele mici din partea de jos. Timpul era marcat din 30 în 30 de minute, dar tot nu avea sens.

— La ce mă uit? am întrebat, frecându-mi fruntea.

Vincent s-a retras în spatele biroului său, privind-ne pe Logan și pe mine.

— Undele pe care le vezi arată interferențele electromagnetice, cam ceea ce emit televiziunile și radiourile în timpul unei emisiuni. S-au intensificat în punctul ăsta, când Kaden a început să vorbească, și au rămas așa până când...

S-a întrerupt, iar eu mi-am dat seama că o parte din el suferea pentru moartea lui Gabby, chiar dacă nu vorbea niciodată despre asta.

— Oricum, s-a oprit la scurt timp după aceea.

— Și?

Vincent și-a dres glasul.

— Logan crede că se transmitea nu doar către noi, ci și dincolo de Onuna.

Logan a rânjit la Vincent.

— Nu mă înșel. A crescut, și la un nivel care a făcut-o accesibilă nu doar fiecărui televizor și radio din acest țărâm, ci și mai departe.

Vincent și-a dat ochii peste cap.

— Cum zici tu! Eu cred că nu are cum să ajungă dincolo de acest țărâm. Sunt închise și, chiar dacă s-ar putea face, la cine ar vrea Kaden să ajungă? Toată lumea e moartă. Chiar crezi că vreo entitate cosmică a supraviețuit atât de mult și vrea o emisiune specială despre Dianna?

— De ce aud abia acum de asta? am întrebat încruntat, uitându-mă de la unul la celălalt.

Logan și-a dres glasul.

— Vincent a considerat că e o pistă fără rost spre o altă fundătură, dar, odată ce am văzut graficul, am știut că suntem pe drumul cel bun.

Vincent a replicat:

— Trebuie să ne concentrăm asupra ideii ca muritorii să se simtă bine, nu să ne învârtim în jurul cozilor după intuiții și presupuneri. Creșterile pot să fie de la energiile pe care le-au emanat amândoi când ea...

— Nu-i dai socoteală lui Vincent! m-am răstit.

Nu intenționasem să-i vorbesc așa, dar eram conștient că o făcusem foarte des în ultimele două săptămâni. Logan s-a încruntat la Vincent și eu m-am întins și am luat dispozitivul. Ignorându-le privirile, am studiat ecranul.

— Dacă, din întâmplare, Logan nu se înșală, cu cine ar putea vorbi el? Mai important, de ce ar fi ei interesați de Dianna și de sora ei?

Logan a ridicat din umeri.

— Habar n-am, dar știu că a existat un vârf de energie suficient de mare, încât a afectat nu numai orice tehnologie, ci a atins și sateliții. Poate că noi nu reușim să atingem tărâmurile, dar...

— Dar nimic! E imposibil! i-a retezat Vincent vorba lui Logan.

Certurile lor au trecut în plan secund în timp ce eu mă uitam la grafic. Logan nu se înșela în privința vârfului, dar linia care urma era cea care făcea zgomotele, luminile și lumea să dispară. Scădea brusc imediat după moartea lui Gabby. O linie plată și constantă care se întindea pe ecran. Ecoul țipătului ei mi-a răsunat din nou în cap.

— Mulțumesc, Logan! am spus în cele din urmă, oprindu-i în mijlocul certei. Încă uitându-mă la tabletă, m-am întors și am plecat.

— Mai avem un interviu de făcut! a strigat Vincent, dar nu a venit după mine.

— Anulează-l!

— Nu pot! l-am auzit pe Vincent șoptind.

— Păi, atunci fă-l tu! i-a replicat Logan.

Vocile li se estompau pe măsură ce mă îndreptam spre sala principală de conferințe. Am urcat cu liftul câteva etaje, ochii mei privind și memorând graficul, în timp ce un milion de posibilități îmi treceau prin cap. Dacă Logan avea dreptate, cine era suficient de interesat ca să vrea să fie martor la așa ceva?

Am împins ușile duble din mahon; luminile din sala de conferințe erau deja aprinse. Scaunul din piele neagră s-a rotit și s-a oprit cu fața spre mine. Ungھیile îngrijite au bătut pe birou, iar ea mi-a zâmbit.

— E nou?

Dianna!

— **D** IANNA!
Numele mi-a scăpat de pe buze într-o șoaptă și aproape că am strivit tableta. Ea s-a ridicat și a ocolit biroul. Am făcut un pas mare și am cuprins-o în brațe. Corpul i s-a lipit imediat de al meu și mai că am plâns. Căldura ei mi-a pătruns prin haine, iar partea din mine care îi aparținea s-a trezit țipând. Îmi fusese atât de dor de ea! Era aici, teafără și nevătămată. Puteam să o ating, să o simt. Mi-am coborât buzele să le ating pe ale ei, având nevoie de conexiune, dar și-a întors capul. Atunci mi-am dat seama că nu-i simțeam brațele în jurul meu. Măinile ei mi-au strâns brațele și m-a împins înapoi, forțându-mă să-i dau drumul.

— E scump. Te superi?

Inima mi s-a oprit când ea a făcut un pas înapoi, aranjându-și sacoul descheiat potrivit perfect pe corp. Și-a trecut mâinile peste bluză, ca și cum ar fi vrut să îndepărteze urmele atingerii mele.

— Te-am căutat. Unde ai fost? Au trecut săptămâni. Două, mai exact.

S-a întors pe jumătate, îndepărtându-și un fir de păr de pe față.

— Ai numărat?

— Număr fiecare secundă în care ești plecată.

Un chicotit ușor i-a scăpat de pe buze, sprâncenele i s-au arcuit și și-a plimbat degetele peste birou, rearanjând câteva pixuri.

— Ești cam insistent, nu-i așa?

Inima mi s-a oprit, în timp ce o altă parte din mine a intrat brusc în stare de alertă maximă.

— Ce s-a întâmplat cu tine?

— Nimic, de fapt. S-a oprit, parcă gândindu-se, și apoi a reluat: A, te referi la faptul că m-am panicat? A fluturat cu pixul în aer, apoi l-a lovit ușor de palmă, zicând: Recunosc că a fost ușor teatral. Îmi pare rău pentru clădirea ta, dar ai reparat-o, așa că e bine!

Am clătinat din cap.

— Nu-mi pasă de clădire. Ai plecat după...

— O, asta! a răspuns, ridicând din umeri. Da, păi, am multe de făcut și aveam nevoie să-mi limpezesc mintea, înțelegi?

— Dianna!

Numele ei mi-a ieșit din gură ca o rugămintă chinuită. Îi simțisem durerea, mi-o aminteam, iar acum ea încerca să o îngroape.

— Of, nu face fața asta! Sunt bine. Mi-a făcut cu ochiul, întinzând degetul mic și fluturându-l în aer, apoi a conchis: Jur pe roșu!

— Ți-am greșit cu ceva? am întrebat, cu pieptul strâns.

Cât de disprețuitor se comporta!

— Să-mi greșești? a făcut ea, înăbușindu-și un hohot de râs. Zeilor, uneori uit cât de bătrân ești! Ce înseamnă asta?

— Încerc doar să înțeleg ce-i cu tine.

Acum răsucea pixul între degete.

— Care parte?

— Noi.

A pufnit.

— Noi? Nu există niciun noi. A fluturat din mână, cu palma îndreptată spre mine, și a completat: Semnul a dispărut. Nu mai lucrăm împreună. Îți amintești?

— Asta e tot ce am însemnat pentru tine? Să lucrăm?

— Uite, a fost distractiv. Ne-am făcut de cap, dar nu trebuie să fie ceva serios. Știi, credeam că, având în vedere trecutul tău, ai înțelege.

— Trecutul meu?

— Ai mai avut aventuri. Îți amintești? Le-am văzut.

Și-a atins tâmpla cu degetul, zâmbind ușor.

Sângele îmi bubuia în urechi, iar inima îmi bătea de zece ori mai repede. Era ceva în neregulă. Mă mințea... Nu era ea. Știam asta. Știam ce avuseserăm, ce simțiserăm amândoi. Durerea din inimă mi s-a transformat într-o hotărâre aprigă. Antrenasem războinici să-și ascundă emoțiile și să le blocheze pentru a se pregăti pentru bătălii care i-ar fi putut costa viața. Asta făcea Dianna, încercând disperată să mă îndepărteze pentru a se pregăti de război. Războiul ei.

Mi-am încrucișat brațele la piept.

— De ce faci asta?

— Pentru că te cunosc. Știu că o să-ți faci griji și că o să-mi stai în cale, dar sunt bine. Trebuie doar să omor câțiva oameni.

S-a oprit, cu un zâmbet jucăuș tot mai larg.

— Sau câteva sute.

Am făcut un pas spre ea.

— Știi că nu voi permite să se întâmple așa ceva.

Dianna continua să se joace cu pixul.

A făcut un pas spre mine, mângâindu-mi pieptul cu mâinile. Am tresărit când m-a ciupit de bărbie, buzele ei curbându-se într-un zâmbet.

— De aceea sunt aici, să te avertizez.

Colțurile buzelor mele au zvâcnit într-o jumătate de zâmbet.

— Să mă avertizezi? Dianna, ne-am întors la amenințări reciproce după tot ce s-a întâmplat?

— Nu e o amenințare, ci mai degrabă o promisiune. Deci tu nu-mi stai mie în drum, eu nu-ți stau ție în drum și toată lumea pleacă acasă fericită.

— O promisiune? Nu ai cum să-mi faci rău. Doar știi asta.

Era o minciună. Cuvintele ei nu făcuseră altceva decât să mă sfâșie, unul după altul. Mă simțeam eviscerat de modul în care mă privea, de parcă nu-i păsa deloc. Țasta era un chin.

S-a întors cu spatele la mine, trăgând pixul peste marginea biroului lung.

— Apropo, îmi place curățenia pe care o faceți.

Mi-a aruncat încă un zâmbet peste umăr. De data asta am observat că nu-i ajungea până la ochi. Era o umbră ștersă a zâmbetului ei adevărat, pe care îmi doream cu ardoare să-l văd din nou.

— Nu obosești niciodată să arăți atât de drăguț în fața tuturor camerelor ălora? Știi, îmi place noua ta tunsoare, e foarte elegantă.

— Dianna!

— Și te întorci la numele Samkiel, nu? Renunți la toată povestea cu Liam? Are sens, cred. În cele din urmă, ne săturăm să ne prefacem că suntem ceva ce nu suntem. Adică, eu așa am făcut.

A răsfoit câteva pagini de pe birou.

— Dianna.

— De asemenea, nu-i vei găsi prin cercetare. Probabil sunt adunați pe proprietățile lor, ascunzându-se ca niște lași.

Am întins mâna și am apucat-o de braț, răscucind-o spre mine.

— Ascultă, știu că suferi, indiferent de ce spui! Lasă-mă să te ajut!

— Tocmai ți-am spus cum.

— Asta nu e...

Cuvintele mi s-au pierdut, partea rațională a creierului meu preluând controlul. Șocul de a o vedea se atenuase și, în sfârșit, am înregistrat mirosul puternic care emana dinspre ea. Mi s-a întors stomacul pe dos.

— De ce miroși a sânge de muritor?

Zâmbetul ei era de-a dreptul veninos.

Într-o secundă, eram în fața ei. În următoarea, mă răsturnase pe birou, spatele meu lovindu-l atât de tare, încât lemnul a gemut și s-a crăpat de forța impactului.

Dianna m-a apucat de gât și s-a aplecat peste mine. Am încercat să mă ridic, dar ea mă fixa cu o ușurință surprinzătoare. Șoc ar fi un eufemism. Chiar și

atunci când eu și Dianna ne antrenaserăm, ea nu fusese niciodată mai puternică decât mine sau capabilă să mă prindă și să mă țină jos. Se hrănise cu muritori, cu mulți.

— Hai să lămurim lucrurile! Te cunosc. Ești drăguț, bun și toate acele lucruri care *noi* nu suntem. Ai vrea să mă ajuți, dar nu există niciun ajutor. Singurul lucru pe care poți să-l faci pentru mine este să nu-mi stai în cale. Am venit aici să te rog frumos. N-o să te mai rog altă dată. Îmi stai în cale și vei plăti cu sânge, la fel ca ei, la fel ca el. Așa că ce-ar fi să închizi ochii, așa cum ai făcut acum o mie de ani, bine?

— Știi că nu reacționez bine la amenințări.

Mâna mea i-a prins încheietura subțire, dar nu am încercat să-i smulg strânsoarea din jurul gâtului. Puteam să mă prefac supus dacă era nevoie. Aș fi lăsat-o să creadă că are avantajul, atâta timp cât asta o făcea să vorbească.

— Bine! Doar amintește-ți că poate tu ești nemuritor, dar prietenii tăi, familia și cei care te admiră – a plesăit din limbă – nu sunt. Deci câți vrei să pierzi pentru că nu mă lași să fac ceea ce trebuie să fac?

Piesele s-au potrivit în capul meu și s-a format o imagine sumbră.

— Intenționezi să-i măcelărești pe toți cei responsabili pentru moartea ei?

Ăsta era planul său? Mi-am amintit strigătul, țipătul, când murise sora ei. Fusese centrul coșmarurilor mele timp de săptămâni întregi. Încă mai simțeam durerea din corp zburând prin pereți, ferestre și metal din cauza forței lui. Asta nu era ea. Această coajă goală fără emoții nu era Dianna mea.

— Asta nu ești tu, Dianna! Indiferent ce s-ar întâmpla, tu nu mi-ai vorbi niciodată așa. Nu m-ai amenința.

A râs și mi-a dat drumul.

— Tu chiar iei în serios toată chestia asta cu eroul, nu? Este partea în care îmi spui că mă cunoști cu adevărat? Te rog, o să vomit tot prânzul!

Mi-am frecat gâtul, ușurând vaga durere, și m-am ridicat în picioare dintr-o singură mișcare lină. Biroul de sub mine a trosnit, fisura dintre noi lărgindu-se.

— V-am căutat pe tine și pe Gabby din secunda în care ai plecat.

Dianna s-a oprit, iar zâmbetul ei fals a dispărut, ceva putrezind în spatele ochilor săi. Masca pe care pe care o purta s-a destrămat la auzul cuvintelor mele. Am văzut pâlparea de viață din spatele ochilor stacojii.

— N-am putut s-o găsec, dar am încercat. Am presupus că ai găsit-o tu, dar fața ta îmi spune altceva.

Nu a mai zis nimic, doar s-a holbat la mine. Așa că m-am întins spre ea, cuprinzându-i mâinile în ale mele. Privirea i-a coborât, uitându-se la ele, dar nu s-a mișcat, nu s-a retras de lângă mine ca înainte.

— Știu că suferi, Dianna. Indiferent ce spui sau arunci în mine, știu de unde vine asta. Am trecut prin asta. Iar tu o știi prea bine. Suferi și ești singură, iar eu... Lasă-mă să te ajut! Te rog! Nu ești tu asta.

Ochii i s-au ridicat brusc, privirile noastre ciocnindu-se în timp ce-și smulgea mâinile dintr-ale mele. Știam că ceea ce spuseseam atinsese un nerv care o zguduise întrucâtva.

— Acum sunt.

Am clătinat din cap.

— Nu, nu te cred și nu te voi crede niciodată. Mi-ai arătat cine ești acum câteva luni. Îmi amintesc de fiecare clipă din fiecare zi. M-ai ajutat și ai avut grijă de mine când nu erai obligată. Ți-ai riscat viața pentru toată lumea. Poate că eu port armură la război, dar asta e versiunea ta. Închizi totul ca să te protejezi, suprimând, dar știi fără îndoială că *Dianna mea* este încă acolo.

Ușa s-a deschis.

— Am reușit să mă îngrijesc de recenta ta preocupare...

Cuvintele lui Gregory au pierit în timp ce se uita de la mine la Dianna.

O secundă, atât a fost nevoie. Dianna a întins mâna în spatele meu, a luat un obiect de pe birou și l-a aruncat în aer. Acesta a zburat cu o viteză amețitoare și am auzit sunetul când și-a atins ținta. Inima mi s-a strâns când a urmat o bufnitură, iar Gregory a lovit podeaua cu fața înainte, cu pixul ițindu-i-se din spatele craniului. Lumina albastră a ieșit din corpul său și a plutit în jurul lui pentru o secundă înainte de a zbura prin tavan.

— Acum mă crezi?

N-am spus nimic. Cum aș fi putut? Abia procesasem ultimele câteva minute, iar acum Dianna ucisese un celestial în fața mea ca și cum nu ar fi însemnat nimic.

— Uite un cadavru! Dacă-mi stai în drum, nu voi avea nicio problemă să mai adaug unul. Îmi voi obține răzbunarea. Ei știau care e prețul dacă se ating de ea, iar dacă-mi stai în drum, vei ști și tu. Închide ochii, Samkiel! Aici nu e vorba despre tine.

A sunat o alarmă, curentul s-a oprit, iar un vârtej de raze argintii a luminat zona de lângă ușă. Fumul se filtra în cameră, amestecat cu o substanță chimică care făcea creaturile din Lumea Cealaltă să tremure. Era un nou mecanism de apărare pe care Vincent îl instalase după ultimul ei dezastru în Ghildă, dar era deja prea târziu.

Dianna a aruncat o privire spre luminile pâlpâitoare, apoi s-a întors la mine.

— Când voi face lumea asta cenușă, iar tu mă vei prezenta drept personaj negativ, amintește-ți că eu chiar am încercat să fiu bună... odată!

Forma ei s-a schimbat, ceața întunecată înghițind-o până când am rămas singur în cameră.

Și adevărul era că mă cuprinse groaza în atâtea privințe, încât nu știam de unde să încep.

— **C**AMILLA! TREBUIE SĂ ADUNĂM CE AVEM ȘI SĂ FUGIM. ÎNSULA NU mai e sigură!

Am bătut cu degetul în pahar. Lumina slabă din plafon îi lumina pe Quincy și pe ceilalți membri ai sabatului, aflați în ușă. Toți își făcuseră bagajele și erau gata de plecare, cu valizele împrăștiate pe podea, în jurul lor. I-am simțit ochii asupra mea; peste piept avea atârnată geanta plină cu craniile mici pe care le colecționa.

— Nicăieri nu e sigur, Quincy. Nu mai e!

— Mâna a securizat deja toate celelalte locații, dar nu știu de ascunzătoarea de pe coastă. Adică, unde altundeva să ne ducem?

Un chicotit slab mi-a scăpat de pe buze.

— În Iassulyn, probabil.

Quincy s-a apropiat de masă, cu bucele blonde și moi încadrându-i fața.

— Pleacă și ia-i și pe ceilalți! Nu contează unde vă duceți. Ea nu va veni după voi.

Quincy și-a pus mâna pe brațul meu, strângându-mă ușor.

— Fie ca zeița să vegheze asupra ta!

— Toți zeii cei vechi sunt morți, iubire, am șoptit eu.

Am afișat un zâmbet forțat, iar ea a dat din cap înainte să se întoarcă; ceilalți și-au luat bagajele și au urmat-o. Am rămas ascultând tonul îngrijorat al discuțiilor lor, pașii lor pierzându-se pe măsură ce se îndreptau spre ușă.

Vântul se domolise, iar insula era mai liniștită ca oricând de când mă instalasem aici. Paharul rece mi-a atins buzele, aroma dulce și picantă a vinului explodându-mi în gură. Îl păstrasem pentru o ocazie specială care nu avea să vină niciodată. I-am savurat gustul și m-am uitat în flăcările de un verde smarald care jucau sub polița șemineului.

— *Ce-ai făcut?*

Am tras de mâneca lui Drake, făcându-l să se întoarcă spre mine. Mai multe creaturi din Lumea Cealaltă au ieșit din sală, șușotind între ele. Cadavrele pe care Tobias le folosisse pentru micul spectacol al lui Kaden au căzut pe podea, nemaifiind de folos.

Drake s-a încruntat la mine, agonia întunecând ochii aurii ai prințului vampir.

— *Am făcut ce a poruncit Kaden. Ceea ce trebuia să facem.*

— *A fost o greșeală și o știi prea bine. O știi. Ea era prietena ta.*

— *Era și fosta ta iubită. Și tu ai trădat-o la fel de mult ca și mine! s-a răstit el, smucindu-și brațul din strânsoarea mea. N-am avut de ales, Camilla. Nimeni n-a avut, din cauza lui Kaden, din cauza Ordinului. Uite ce e, Ethan e fratele meu, singura mea familie. Indiferent ce simt eu, nu-l puteam lăsa să-și piardă partenera.*

Ochii i s-au îmblânzit în spatele măștii monstruoase pe care o purta. Știam că o parte din el regreta ceea ce făcuse, dar era legat de familie.

— *Acum ea va veni după noi. După noi toți. Ai auzit strigătul de moarte și ai simțit cum s-a zguduie lumea. Gabby era o leasă care ținea legată o fiară turbată, iar acum legătura asta nu mai există. Nu o mai poate opri nimic. Acum pot să simt asta. Toți putem. Ceva s-a schimbat, ceva vechi și...*

Nu aveam cuvinte să explic ce simțeam, dar mă simțeam cuprinsă de teroare.

Drake doar a ridicat din umeri, ca și cum cuvintele nu i-ar fi reușit nici lui.

— *Poate că moartea va fi o binecuvântare după tot ce am făcut.*

Înainte să apuc să răspund, vocea lui Ethan a străbătut mulțimea care se despărțea, chemându-și fratele. Fața lui nu arăta nicio remușcare în timp ce se agăța de soția care ne condamnase pe toți.

— *Du-te acasă, Camilla! Petrece-ți timpul cu sabatul tău, pentru că ea va veni și cred că acum nici Kaden, nici Samkiel nu o pot opri!*

Un fior de gheață m-a străbătut când l-am privit plecând. M-am cuprins și mai strâns cu brațele și m-am întors spre cameră. Mai aveam un singur lucru de făcut. Puteam să-i spun despre remușcare sau vinovăție, dar în orice caz, refuzam să-i dau lui Kaden o nouă armă.

Mi-am aplecat capul, încrucșiându-mi brațele la piept și lăsându-mi părul să se reverse pe spate. Ce făcuserăm? Chiar dacă relația noastră nu se încheiase în termeni buni, să-i iau Diannei singurul lucru pe care îl iubea era de neiertat. Kaden și Ordinul erau mai bătrâni și mai puternici decât noi toți. Erau de neoprit. Măinile mele erau la fel de murdare ca ale lui Drake, ca ale tuturor celor din consiliul lui Kaden. În ochii ei, cu toții eram responsabili. Și chiar eram. Poate că Drake avea dreptate. Poate că moartea chiar ar fi o binecuvântare.

Am învărtit lichidul roșu strălucitor în pahar. Tunetul a bubuit deasupra, dar când m-am uitat pe fereastră nu am văzut niciun nor pe cer. Atunci am știut că nu era tunet ceea ce spulberase noaptea. Nu am sărit și nici nu m-am mișcat când au început țipetele, ci doar m-am uitat la pahar, urmărind cum se formau unde în lichidul roșu ca sângele. Inima nu mi-a zvâcnit și nici nu și-a schimbat ritmul când am simțit casa zguduindu-se. Am simțit cântecul magiei pe piele când ei au încercat să riposteze, dar nu se puteau lupta – nu împotriva răzbnării, a ruinei, a morții.

Ușile duble s-au deschis brusc și s-au izbit de perete cu destulă forță ca să crape lemnul solid. Aerul rece a umplut încăperea, iar pielea mea expusă m-a furnicat, rochia fiind o încercare ridicolă de a mă proteja de frigul care mă

străbătea. Lumânările de pe pereți și de pe tavan au pâlpâit și s-au stins. Tăcerea a umplut conacul; fără țipete sau vrăji, nu se auzea nici măcar sunetul unei bății de inimă în casă în afară de a mea. Am mai luat o înghițitură din vin, fără să-mi ridic privirea de la flăcările verzi din șemineu. Chiar și ele păreau să se retragă din fața a ceea ce tocmai intrase.

— Știi...

Tocurile ei răsunau pe podea, lent, deliberat.

— Uitasem cu totul despre Quincy.

Mi-am îndreptat umerii, știind că nu-i cruțase pe niciunul dintre ei.

— Era o vrăjitoare tânără.

— Hmm, era drăguță! Fragilă, dar drăguță. Îmi amintesc că i-am văzut bucele pe ecran. Erau tot timpul foarte lucioase și elastice. Eu am nevoie de un balsam bun.

Știam exact la ce ecran se referea și mi-am amintit cum mi se strânsese stomacul când Tobias rotise camera aia spre noi. Ea memorase fiecare chip de acolo, iar acum voia sânge. Greșisem. Nimeni din sabatul meu nu era în siguranță. Îi condamnasem pe toți.

— Ai refăcut locul de când am fost ultima oară aici, a zis ea, cu vocea seacă și golită de emoție. E frumos! Mă rog, a fost, de fapt.

M-am întors și aproape că am scăpat paharul de vin. Flăcările verzi au țâșnit și mai sus, iar magia mi s-a aprins ca și cum m-ar fi protejat de ceea ce se îndrepta spre mine. Unghiile ei zgâriau masa, ciobind piatra netedă. Puterea întunecată, arhaică, emanată de ea îmi făcea corpul să tremure. Îmi aminteam când era o fracțiune din ceea ce simțeam în camera asta, dar asta se întâmpla înainte, când Gabby era în viață și o trăgea înapoi de la marginea prăpastiei. Acum nu mai exista Gabby, iar acea margine ascuțită pe care se clătinase mereu ținea de trecut. Plonjase cu capul înainte, sfâșiindu-se în bucăți pe drumul în jos.

Ochii la un moment dat căprui ai Diannei sângerau acum stacojii, ig'morru-thenul făcându-și simțită prezența – fiara nu se mai ascundea. Pomeții ei erau mai ascuțiți. Costumul pantalon pe care îl purta se mula pe mușchii ei înșelător de supli și feminini, punându-i în evidență cele mai frumoase curbe. Poala sacoului îi flutura în spate într-o adiere nevăzută. Se hrănise. Mult.

— Da, a trebuit să iau mobilă nouă după ce tu și Samkiel aproape ați distrus locul.

Am înghițit restul de vin și am așezat paharul gol pe masă înainte ca tremurul propriilor mâini să mă facă să-l scap.

A făcut o pauză, iar atunci am văzut. Furia, mânia și ura au dispărut pentru o fracțiune de secundă. Magia mea a simțit-o și ea. Puterea nocivă pe care o ținea în jurul ei ca pe un scut s-a fracturat, ca și cum numele lui ar fi fost cântecul unui iubit, ademenind fiara care tremura. Dar speranța mea, împreună cu acel cântec, a durat doar o secundă înainte ca ea să-și revină. Presupuneam că nici măcar ea nu-și dădea seama de reacția viscerală pe care o manifesta la menționarea lui.